

Nr 437.

Av herr Nilsson i Svalöv, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 39, med förslag till lag om ändring i kommunal-skattelagen den 28 september 1928 (nr 370) m. m.

I proposition nr 39 har Kungl. Maj:t till riksdagen för prövning överlämnat förslag till nya regler för värdering av skogsmark och växande skog vid allmän fastighetstaxering.

Förslaget avviker helt från de grunder för skogsvärderingen, som nu gälla och som vunnit hävd och skogsägarnas förtroende. Det är grundat på den tankegången, att på riksskogstaxeringens statistiska material vissa undersökningar göras om skogarnas till nutid diskonterade förväntningsvärden. På grundval av dessa utredningar uppställas tabeller, som sedan tillämpas på de särskilda taxeringsfastigheterna. Om den nya metoden kan sägas, att den är i allra högsta grad invecklad och svårförståelig, men förslaget upphovsmän ha uttalat den meningen, att metoden ej behöver kunna förstås. Den skall bara kunna tillämpas. Jag kan icke dela denna mening. En skatteförfattning bör åtminstone kunna förstås av de myndigheter, som skola tillämpa den och helst även av de skattskyldiga. Detta blir emellertid knappast fallet med den taxeringsmetod, som propositionen framlägger. Med all säkerhet komma flertalet av beredningsnämndernas och taxeringsnämndernas ledamöter icke att kunna förstå förslaget tankegångar och metodik. För skogsägarna i gemen torde varje försök till inblick i förslaget vara hopplöst.

Detta är enligt min mening ett så allvarligt fel hos det nya förslaget, att detta bör av riksdagen avslås.

För den händelse riksdagen icke skulle finna sig kunna biträda detta mitt avslagsyrkande utan godtager det i propositionen framlagda förslaget, anser jag mig böra påyrka vissa detaljändringar i detta, vilka böra genomföras för att taxeringen icke må leda till uppenbart felaktiga resultat. Dessa detaljändringar avse 1) grunderna för fastställandet av de rotvärden, som skola tillämpas vid taxeringen, 2) storleken av avdraget för skogsbrukets allmänna omkostnader, 3) grunderna för värderingen av s. k. ädel lövskog.

Vad då först beträffar rotvärdesberäkningen vill jag erinra om att propositionen föreslår, att prissättning skall ske efter de olika sortimentens medelvärden under årsserien 1946—1950. Det föreslås även, att resp. års höstpriser skola användas. Detta innebär, vad avser året 1950, att de netto-

värden, som sortimenten kunde anses ha hösten 1950, skola uträknas. Det torde möta mycket stora svårigheter för att icke sägas vara omöjligt att ernå en vederhäftig utredning härom i så god tid, att resultaten kunna användas vid det taxeringsarbete, som skall påbörjas hösten 1951. Det kan visserligen vara möjligt att räkna ut medeltalsvärdet på sortimentens bruttopriser till denna tid, men man kommer icke åt de uppgifter om kostnaderna, som behövas för uträknandet av nettovärdena. Kostnaderna ha vid alla hittillsvarande taxeringar pläгат tas ur det material, som vid sammanträden på föranstaltande av länsstyrelserna framlägges av skogssakkunniga från statens skogsbruk och de större enskilda skogsbruken. Sådant material, avseende prisläget hösten 1950, blir icke tillgängligt, åtminstone vad avser det större enskilda skogsbruket, förr än detta avslutat sin skogsbokföring för resp. bokföringsår, som plägar löpa per 1 okt. Statistiskt underlag för bedömning av de avverkningskostnader, som svara mot bruttovärdena hösten 1950, blir sålunda ej tillgängligt förr än hösten 1951.

Då sålunda vederhäftigt statistiskt material, avseende sortimentens nettovärden hösten 1950, ej blir tillgängligt förr än hösten 1951, bör året 1950 ej ingå i den prisserie, som skall ligga till grund för rotvärdesberäkningen vid nästkommande taxering. Enligt min mening bör i stället årsserien 1945—1949 användas.

Vad härefter angår det avdrag för skogsbrukets allmänna omkostnader, som ingår i värderingskalkylen, föreslås i propositionen att detta skall utgå lika i hela riket i form av ett avdrag av 33 % på skogskubikternas rotnettovärde. Under vissa speciella förutsättningar skall kunna medgivas, att avdraget får höjas till högst 50 %. Först må påpekas, att bakom detta förslag ej ligger någon utredning av mer omfattande art eller nytt datum, varför siffran 33 får anses vara tillkommen slumpvis och i anslutning till de avdragsprocenter, som tillämpats vid de tre sista taxeringarna och vilka växlat mellan 30 och 33 $\frac{1}{3}$ %. Från skogssakkunnigt håll har med skärpa framhållits, att ett 33-procentsavdrag numera får anses vara för lågt. Avdraget skall avse att täcka skogsbrukets kostnader för förvaltnings- och bevakningspersonal, skogsvårdsåtgärder av alla slag såsom skogskulturer, hyggesvård, röjningar i plantskog, dikesunderhåll, vägunderhåll och slutligen underhåll och ersättningsbyggnationer, avseende skogsarbetarbostäder och andra byggnader till skogsbrukets tjänst.

De sammanlagda kostnaderna för dessa olika ändamål kunna säkerligen numera icke hållas inom ramen för 33 % av nettovärdet på avkastningen. Under det sista årtiondet har inom vårt lands skogsbruk rått en utpräglad brist på arbetskraft, som medfört, att den tillgängliga arbetskraften i första hand måst sättas in på avverkningsarbetet. Skogsvårdsarbetena och av dem ej minst de betydelsefulla återväxtåtgärderna ha beklagligtvis i betydande omfattning måst eftersättas. Underhållsarbeten på skogsbyggnader och restriktionerna på byggnadsmarknaden ha av kända skäl ej kunnat kom-

ma till utförande i behövlig omfattning. Det föreligger sålunda på skogsbrukets område en betydande eftersläpning i fråga om vårdnads- och underhållsarbeten, som nu måste tagas igen. Detta föranleder i sin tur, att skogsbruket kommer att belastas med allmänna omkostnader i vida större omfattning än hittills. Avdraget för sådana omkostnader vid fastighetstaxeringen bör därför höjas utöver vad som föreslagits i propositionen.

Från de sydsvenska länen, där de ädla lövträden, främst ek och bok men även ask, i avsevärd omfattning ingå i skogsbruket, ha framförts allvarliga farhågor för att lövskogsskötseln kommer att drabbas så hårt av de föreslagna nya taxeringsgrunderna, att densamma, om dessa bleve genomförda, komme att i framtiden omöjliggöras. Lövskogsskötseln måste arbeta med grova dimensioner, vilka ha högt kubikmetervärde men låg tillväxt. När dessa taxeras efter samma skogs- och markvärdefaktorer, som avsetts för barrskogen, kommer resultatet att bli mycket höga värden på både mark och skog. Härtill kommer att vissa allmänna omkostnader i lövskogsbruket och särskilt skogskulturerna ligga på en avsevärt högre nivå än motsvarande kostnader för barrskogen. För lövskogsbrukets bevarande inom de södra provinserna, vilket ur nationalekonomisk synpunkt måste anses vara en angelägen åtgärd, måste därför taxeringsmetoderna för de ädla lövträden modifieras, så att de passa för detta skogsbruks speciella art.

I enlighet med vad ovan anförts får jag hemställa,

att riksdagen ville avslå propositionen nr 39 eller, om detta ej kan bifallas,

att riksdagen ville besluta sådan ändring i propositionens taxeringsregler, att dels rotkubikmeterens värde grundas på årsserien 1945—1949, dels avdraget för allmänna omkostnader höjes och dels värderingsgrunderna för den ädla lövskogen modifieras, så att de bättre motsvara denna skogs-skötsels särskilda art.

Stockholm den 27 februari 1951.

Eric Nilsson
i Svalöv.
